

A térség legolvasottabb hírportálja

Főoldal / 2020 / április / 24 / Kiemelt hírek /
Dr. Tiszlavicz László: úgy érzem, a makóiak befogadtak

Kiemelt hírek

Makó

Dr. Tiszlavicz László: úgy érzem, a makóiak befogadtak

Nagy Szabolcs 2020. április 24., 20:21

**Március 15-én a Magyar Érdemrend Lovagkeresztje
kitüntetésben részesült a Szegedi Tudományegyetem**

tanszékvezető egyetemi tanára, a Csongrád Megyei Egészségügyi Ellátó Központ makói részlegvezető főorvosa. Dr. Tiszlavicz László, mint portálunknak elmondta hálás szívvel tekint Makóra, ami arra ösztönzi, hogy még többet tegyen a városáért.

– Ön Sajószentpéteren született, Edelényben, majd Miskolcon tanult, ezek mind igen messze vannak Makótól. Hogyan hozta a sors ebbe a városba, mit tudott róla akkoriban?

– A Borsod megyei kisvárosban, Edelényben nőttem fel, Miskolcon érettségiztem. Nem vettem fel rögtön az egyetemre, ezért az edelényi Tüdőgyógyintézetben dolgoztam három éven át, itt ismerkedtem meg a közvetlen betegellátással. Akkori főnököm Kraszkó Pál főorvos úr javaslatára jelentkeztem a Szegedi Orvostudományi Egyetemre. A kórházi laborosunk Baranyi Béla mesélt sokat Makó városáról, addig mindössze annyit tudtam róla, hogy Galamb József a Ford gyár mérnöke innen származik. Az egyetemi évek alatt megnősültem, s feleségem családja makói származású. Így kerültünk a maros parti városba.

– A pályafutását számos elismerés is jellemzi, feltételezem az évtizedek alatt számos munkával kapcsolatos megkeresést is kapott. Mi volt az, ami hosszabb távra a Dél-Alföldre, Szegedre, Makóra kötötte?

– Az egyetem elvégzését követően a Kórbonctani Intézetben (ma Pathologiai Intézet) kezdtem el dolgozni gyakornokként, majd végigjárva a ranglétrát tanszékvezetőként igazgatom az intézetet. Fiatal orvosként több alkalommal voltam azt akkori Nyugat-Németországban tanulmányúton -veserák citogenetikával foglalkoztam – de mindig honvágyam volt, hazajöttem. Az egyetemi oktató-kutató munkám mellett bedolgoztam magam Makó város egészségügyébe, körzeti orvosokat helyettesítettem és sokszor láttam el ügyeleti feladatokat a központi orvosi ügyeletben és sportversenyeken. Közben négy gyermekünk született, akik itt jártak iskolába egészen az érettségiig. Volt egy kis hobbikertünk a Maros parton, jó éreztük magunkat, úgy érzem a város lakossága megismert, befogadott. Több alkalommal érkeztek nagyvárosok kórházaitól megkeresések, azonban Makón jól éreztem magam, baráti köröm is kialakult, maradtam, nem bántam meg.

– A katonai szolgálat alatt – köszönhetően az egyetem előtti munkámnak is – kis gyakorlatra tettem szert a közvetlen betegellátásban, s ezt a tudást és gyakorlatot nem akartam elveszteni, ezért Csizmadia Lajos főorvos úr támogatásával kezdtem el a makói „háziorvosi-ügyeletes orvosi” karrieremet. Rengeteget tanultam akkoriban, minden egyes beteg, eset szolgáltatott valami újjal. Az ügyeleti munka rávezetett a gyors döntéshozatalra, az alapszakmám pedig nagyon széles diagnosztikus palettát jelentett számomra.

– Idén március 15-én Makó város lakosainak egészségügyi ellátása érdekében végzett magas színvonalú munkáját, valamint oktatói és tudományos tevékenységét a Magyar Érdemrend Lovagkeresztje kitüntetéssel is elismerték. Mikor és hogyan tudta meg, hogy a kitüntetettek között van?

– Tavaly lettem a város díszpolgára. Nem számítottam rá, hogy ilyen magas állami kitüntetést fogok kapni, ezért a polgármester asszony meglepett, amikor február elején közölte, hogy előterjesztett a Magyar Érdemrend Lovagkeresztje kitüntetésre. Ilyenkor kicsit azért bizonytalankodik az ember, botosan megkapja-e a kitüntetést. A miniszterelnökségi megkeresés után már jóleső érzéssel vártam a bejelentést. A COVID-19 járvány miatt a kitüntetést a későbbiekben veszem át.

– Hogyan értékeli ezt a kitüntetést? Gondolom az ezt követő napokban rengetegen hívták, hogy gratuláljanak.

– Számomra ez a kitüntetés a legnagyobb, amit eddig kaptam. Jóleső érzés, hogy elismerik/elismerték eddigi munkámat, ugyanakkor ez arra is készített, hogy még többet tegyek Makó városáért. Nagyon sokan gratuláltak, személyesen, telefonon, sms-ben, e-mail-ben, a facebook-on. Természetesen az interneten utána néztem a kitüntetésnek, az eddigi díjazottaknak. Jó társaságba kerültem, állapítottam meg.

– Minden orvosi munkáról elmondható, hogy az nem csak munka, hanem hivatás. Ebből a szempontból, oktatóként, a szakmai ismeretek átadásán kívül mit tart fontosnak átadni a hallgatónak?

– Az egyetemen idestova negyven éve tanítok. Annak idején Ormos professzortól azt tanultam, hogy minden lelet mögött ott van egy beteg. Ezért igyekszem a mai napig, hogy a

egy jelet, egy tünetet, egy elváltozást szemléljenek, hanem az egész embert: igyekszem ún. biológiai medicinát-pathológiát oktatni. Fontosnak tartom a mindennapi olvasást, továbbképzést, készségfejlesztést. A példamutatás mellett ezt a szemléletet igyekszem továbbadni a hallgatóknak, tanítványaimnak. Talán Johann Wolfgang Goethe fogalmazta meg a legszebben: „...a gyermekeknek két dolgot kell adnunk: gyökereket és szárnyakat. Gyökereket, amelyek tartást adnak, hogy tudják, hova tartoznak, de ugyanígy szárnyakat is, amelyek az egyiket a kényszereitől és előítéleteitől szabadítják meg, a másíknak lehetőséget adnak új utakat bejárni vagy inkább repülni.”

– Mi az, amivel a munkája mellett szeret foglalkozni? Mennyi ideje van kikapcsolódni?

– Konfúciuszt azt mondta, „ha egy olyan foglalkozást választasz, amit szeretsz, akkor egy napot sem kell dolgoznod életed során”. A munkám a hobbim, nagyon sokrétű feladataim vannak, ezért nem érzem tehernek, nem égtem ki. Szeretek olvasni, sportolni, jó filmeket nézni. Tíz éve a spanyolországi Szent Jakab zarándok utat (El Camino) jártam végig. Azóta sokat utaztam a világban, főként Dél-Amerika fogott meg. Ilyen utakon rengeteg élményt szerez az ember. Kevés alvással is beérem, ezért tűnik úgy, hogy sokat tevékenykedek.

– Az utóbbi hetekben Magyarországot is egyre fokozottabban érinti a koronavírus járvány. Hogyan telnek most a munkanapjai, illetve milyen változást hozott ez az életében?

– A COVID-19 járvány átírja a Föld minden lakosának életét, szokásait. Lelassul, lecsendesedik az élet. Több idő lesz magunkra, családukra, otthonunkra. Ha véget ér a járvány másként fogunk élni, nem úgy ahogy az eddigi rohanó világban tettük. Intézetvezetőként szigorú, a közösség érdekeit szolgáló intézeti munkautasítást készítettem. Megváltozott a munkánk, távoktatást is végzünk, szervezzük az év végi szigorlatoztatást. Nem csökkent, inkább átalakult a munkánk. Úgy érzem a járvány az intézeti munkatársakat közelebb hozta egymáshoz, megértőbbek lettek egymás iránt.

– Egy olyan járványnak, ami ellen nincs jelenleg védőoltás, rengeteg negatívuma van, de ön szerint akár orvosszakmai, akár társadalmi szempontból tanulhatunk-e belőle valamit?

ellentmondó dolgokat közölnek róla (melegben vagy pusztul-e el a kórokozó, csak az idősebbek, vagy a fiatalok is megbetegedhetnek, stb). Ami ismert: a kórokozó sejt-, szövetkárosító hatásának mechanizmusa: a kapcsolódó célsejtek receptorai, a kialakuló különböző szövődmények stb. Mi is a Szegedi Egyetemen dolgozunk a problémán, sokat tanulunk és tanultunk az eddig megismert dolgokból is. A járvány megmutatta, hogy sok szempontból veszélyben van a Föld, az emberiség. Lassítani kell, védeni és óvni kell környezetünket, emellett nagyfokú szolidaritásra van szükség embertársaink között.

Összefoglalva: eddigi életemmel elégedett lehetek, mert taníthattam szóval és írásban, előadásokat tarthattam, tudományos folyóiratokban publikálhattam, részt vehettem sporteseményeken. Sokat olvastam, utaztam, s emellett a gyógyítással is foglalkoztam. Abban hittem, hogy nem csak magamért, hanem másokért, a jövőért dolgozom.

 Tagged in: [Tiszlavicz László](#)

Előző hír

Virágokkal tették színesebbé a Bajcsy-Zsilinszky lakótelepet

Következő hír

Jó reggelt, Makó!

Hirdetés